

# ACEST LOC MINUNAT

Barbara O'Neal

ROMAN

**„Cel mai recent roman al Barbarei O'Neal este captivant, empatic și profund emoționant. Acest loc minunat este una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit.”**

Camille Pagán,  
autoarea bestsellerului „Everything Must Go”

NICULESCU  fiction

Barbara O'Neal

ACEST  
LOC  
MINUNAT

Traducere:  
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU  fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**O'NEAL, BARBARA**

**Acest loc minunat** / Barbara O'Neal; trad.: Oana-Ancuța Cristinoiu. -  
București: Editura Niculescu, 2023  
ISBN 978-606-38-0905-7


I. Cristinoiu, Oana-Ancuța (trad.)

821.111

© 2022 by Barbara Samuel  
All rights reserved.

Titlu original: *This Place of Wonder*, by Barbara O'Neal

© Editura NICULESCU, 2023  
Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România  
Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55  
E-mail: editura@niculescu.ro  
Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU  este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: [www.niculescu.ro](http://www.niculescu.ro)  
Comenzi e-mail: [vanzari@niculescu.ro](mailto:vanzari@niculescu.ro)  
Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete  
Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină  
Design copertă: Carmen Lucaci



ISBN 978-606-38-0905-7

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

---

**Editura NICULESCU** este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.  
E-mail: [oxford@niculescu.ro](mailto:oxford@niculescu.ro); Internet: [www.oxford-niculescu.ro](http://www.oxford-niculescu.ro)

# Prolog

## Maya

Primul meu impuls a fost să dau foc la tot, dar niciun locuitor din California nu ar da foc vreodată la ceva, nici măcar dacă ar fi amețit de băutură, furie și de o nevoie disperată de răzbunare.

În schimb, am găsit un topor și l-am luat cu mine în vie. Era o noapte cu cer limpede, plin de stele. Munții sculptau o linie zimțată pe cerul nopții și a trebuit să mă opresc să admir peisajul pentru o clipă. Era atât de frumos. Așa o țară frumoasă! O noapte atât de frumoasă! Cum mai puteau fi lucrurile atât de frumoase? Nu ar trebui ca totul să se oprească?

Un cântec mi-a trecut prin cap, un cântec pop vechi.

În fața mea se întindeau rândurile ordonate de viță de vie, atât de vii chiar și fără frunze. Am dus la buze sticla pe care o luasem cu mine și am băut din sucul fructelor, ascuțite și uscate, aproape perfecte. Mi-am închipuit că pot auzi vița-de-vie respirând, absorbind lumina lunii și aerul rece al nopții, pregătindu-se pentru noul sezon, cu rădăcinile hrănindu-se din pământul pe care îl îngrijisem cu atâta grijă.

Mi-am ridicat toporul.

Și nu am putut să îl cobor, nu am putut ucide vița-de-vie. Ar fi fost o crimă.

În schimb, am luat sticla aproape goală și m-am dus cu toporul în pivniță. Șiruri de butoaie se aliniau de ambele părți ale culoarului central.

Cea mai bună recoltă pe care am obținut-o, șapte ani de muncă pentru a ajunge aici, la ceea ce am știut dintotdeauna că pot face.

Mi-am ridicat toporul, l-am învârtit și l-am coborât, chiar în centrul primului butoi. Vinul a izbucnit liber, revărsându-se ca sângele, mai repede decât mi-aș fi imaginat vreodată. Pentru o clipă, inima mea s-a strâns, tare, ca și cum ar fi vrut să mă trezească.

Dar am mers de-a lungul culoarului, legănându-mă. A fost o muncă grea, fizică, crâncenă. Am transpirat, și m-am oprit să prind vinul în palme. Doar eu aveam să-l gust vreodată. Nimeni altcineva, niciodată. Am plâns, m-am legănat, am băut și am deschis fiecare butoi din acea încăpere.

Lipicioasă, rece, legănându-mă, am urcat scările spre ieșire și mi-am scos telefonul din buzunar. „Meadow”, am spus când a răspuns. „Cred că trebuie să vii să mă iei.”

## AP-Santa Barbara

Celebrul bucătar Augustus Beauvais, în vârstă de 67 de ani, a fost găsit mort în bucătăria restaurantului său din Santa Barbara, *Peaches and Pork*, în această dimineață. Decesul, aparent, din cauze naturale.

Beauvais era cunoscut pentru contribuția sa adusă scenei culinare americane, alăturându-se unor personalități precum Alice Waters și Dennis Foy în crearea mișcării moderne „de la fermă la masă”. El și fosta sa soție, Meadow Beauvais, autoarea bine-cunoscuței enciclopedii gastronomice *Between Peaches and Pork: A Celebration of Sustainable and Festive Food*, au ocupat pentru mult timp un loc ilustru în lumea gastronomică californiană, creând noi modele de servicii și de agricultură durabilă. Domnul Beauvais a fost jurat invitat în cadrul emisiunii Top Chef timp de două sezoane.

A lăsat în urmă două fiice – Maya Beauvais, somelier și viticultoare, care a creat marca Shanti Wines, Rory Beauvais – și doi nepoți.

# Capitolul 1

## Meadow

Dormeam adânc când a sunat telefonul. Îmi spulberă starea de visare și mă trânteste într-o stare de alertă maximă. Telefoanele nu sună în mijlocul nopții fără motiv. De multe ori nu sună deloc, de când tehnologia ne-a permis să punem pe silențios pe oricine de care nu vrem să auzim.

Augustus.

Cu gâtul înțepenit, mă lupt să ajung la telefon. Mijesc ochii la ecran, clipesc la lumina puternică, dar nu este un număr pe care să-l recunosc. Las telefonul pe pat și mă cui-băresc mai adânc în plapuma pufoasă. O siluetă de pisică, moale și nemișcată, se întinde peste gleznelor mele, iar eu încerc să nu mă mișc atât de mult încât să o deranjez. Lângă pat, cei doi câini ai mei sforăie. Elvis, cu nasul lui mare, sună ca un tren. Mă face să zâmbesc. Mai bine câini care sforăie decât bărbați care sforăie, spun eu mereu.

Telefonul sună din nou și mă tem brusc că ar putea fi Maya, care încearcă să dea de mine. Am ignorat-o o dată, exasperată de drama ei, iar asta nu a dus la nimic bun. Nu i s-a permis să dea multe telefoane la dezintoxicare, dar am luat telefonul, pentru orice eventualitate.

— Alo? Maya, tu ești?

— Sunt Norah.

Îmi dau părul la o parte din ochi. Norah este cea mai recentă parteneră a fostului meu soț și nu m-a mai sunat niciodată.

Un fior umed îmi străbate spinarea.

— S-a întâmplat ceva? Augustus e bine?

— Nu, se plânge ea. Nu! E mort.

Inima mi se strânge cu putere.

— Ce? Nu se poate așa ceva. Tocmai l-am văzut aseară.

Mă ridic din pat, iar picioarele mele ating podeaua.

— Ce s-a întâmplat?

Plânge în hohote, incoerent, și asta mă face să mă impacientez până când îmi amintesc că abia are treizeci de ani.

— Norah, respiră adânc. Ce s-a întâmplat?

O aud cum inspiră și expiră.

— Nu știi. Se poate să fi avut un atac de cord sau ceva de genul ăsta, cred ei.

Augustus. Pentru o clipă, mintea mea se oprește, umplându-se cu imaginea mâinilor lui mari și competente. Mâini senzuale. Puternice.

— Ești acasă?

— Da.

— Vin imediat.

— Mulțumesc, respiră ea ușurată.

Închid și, pentru o clipă lungă, nu mă mișc. Un urlet îndepărtat se ridică în mine, ca un coiot care strigă. Lumea nu va mai fi la fel fără el. Îmi las fața în mâini. Nicio lacrimă, doar o străfulgerare care creează un caleidoscop de imagini aranjate de-a lungul a treizeci de ani.

*Augustus.*



Telefonul sună din nou, iar de data asta apelul este de la *Peaches and Pork*, restaurantul care ne-a făcut pe amândoi bogați și oarecum faimoși. Pentru o clipă, o speranță irațională se aprinde în mine. Poate că Norah s-a înșelat și el nu e mort deloc.

— Alo?

— Bună, Meadow, sunt Kara.

Managerul restaurantului. Vocea ei este înăbușită. Îmi apăs mâna în mijlocul pieptului, simțind că eu sunt cea care are un atac de cord.

— Deci e adevărat, spun înainte ca ea să poată rosti ceva. E mort.

— Da. Am vrut doar să mă asigur că știi și să văd dacă vrei să mă ocup de ceva în mod special.

— Adică?

— A fost cineva cu el.

— O femeie. Nu știi de ce sunt surprinsă, după tot acest timp, după toate infidelitățile lui. Este neașteptat de dureros. Ei bine, nu poate să aibă mai mult de 22 de ani.

Aș paria un milion de dolari că știu care dintre ele. Am văzut-o zilele trecute, când m-am dus să livrez niște produse – o frumusețe înaltă, slabă, cu un abdomen perfect plat și sâni ca ai lui Venus și, bineînțeles, cu păr lung. Chestia care îi plăcea lui. Ce clișeu.

— Noua barmaniță?

— Da.

Pun telefonul pe comodă și apăs pe difuzor ca să pot să mă îmbrac.

— La naiba. Evident că va trebui să vorbească cu poliția, dar dați-i un bonus de 5.000 de dolari dacă va semna un acord de confidențialitate care să o împiedice să vorbească cu presa.

— S-a făcut. Cum rămâne cu restaurantul?

— Îl închidem pentru o săptămână, până când vom rezolva lucrurile. Putem discuta când să redeschidem după ce rezolvăm logistica pentru toate celelalte lucruri.

— Am înțeles.

Kara este o femeie extrem de competentă, în vârstă de 50 de ani, solidă, care conduce P&P de un deceniu.

— Ceva despre înmormântare? Știm ceva detalii?

Întrebarea mă doboară, iar picioarele mi se transformă în cauciuc. Mă așez pe scaun, fără aer, și privesc spre câmpuri, la rândurile de dovlecei rari și roșii, care strălucesc sub luna aproape plină.

— Fără înmormântare sau comemorare. Vrea să fie incinerat și împrăștiat deasupra Pacificului.

— Mmm. Kara trage aer în piept. S-ar putea să vrem să facem ceva pentru angajați peste câteva săptămâni.

Dau din cap, încă incapabilă să mă ridic. Un tremur fin se propagă sub pielea mea, de la frunte la umeri, în jos pe spate și pe piept, pe brațe și picioare, ca și cum aş îngheța.

— Putem vorbi despre asta.

— După ce ne vor da cadavrul, unde ar trebui trimis pentru incinerare?

Mă încrunt.

— Să ne dea cadavrul?

— Da. Cauza morții este neclară, așa că medicul legist trebuie să facă o autopsie.

— Norah a spus că a făcut un atac de cord.

— Nu e clar. Fata a spus că era slăbit și a leșinat.

Această imagine îmi provoacă un val de durere pe șira spinării.

— L-am văzut chiar aseară, spun, și chiar și eu pot auzi că vocea mea este înăbușită. Părea să fie bine. Nu a fost bolnav, nu-i așa?

— Îl știi pe Augustus. Lucra cu un braț amputat și se jura că e bine.

Inspir, încet, cu dureri în fiecare parte a corpului meu.

— Ești bine, Meadow?

— Nu. Dar voi fi. Dar tu?

— Nu prea.

Stăm în tăcere, legate prin conexiunea telefonică, și privesc la gaura de dimensiuni atomice care a fost făcută în viețile noastre. În timp ce mă gândesc la viitor, mi se pare ușor posibil ca, fără el, lumea să se oprească pur și simplu. În cele din urmă spun:

— Trebuie să plec. Norah e isterică.

— În regulă. Vorbim mâine dimineață.

În întineric, țin telefonul în palmă, întrebându-mă cum să le dau vestea fiicelor mele, Rory și Maya. Mai ales Mayei, care mai are două săptămâni până să iasă de la dezintoxicare. Oare asta o va deraia complet?

În cele din urmă, mă adun și mă îndrept spre *Belle l'Été*, casa în care am petrecut douăzeci de ani construind un imperiu împreună cu fostul meu soț. O casă pe care am iubit-o și pe care am urât să o părăsesc. O casă în care locuiește acum o femeie care va trebui să plece.

Nu-mi face nicio plăcere să aflu că el o înșela și pe ea.

## Capitolul 2

### Norah

O aștept pe Meadow în miez de noapte, vegheată de o lună brutal de strălucitoare, în balconul dormitorului pe care îl împărțeam cu Augustus, fumând țigări adevărate, care nu sunt același lucru cu vaping-ul, orice ar spune lumea. Fumez una după alta până când simt gust de plumb în gură și nu mai există suficientă apă în lume pentru a scăpa de el.

Augustus este mort. Nu pot să mă obișnuiesc cu gândul ăsta.

La naiba. O durere mă străpunge și îmi trece un șoc prin stomac. Pentru prima dată găsisem ceva ce credeam că pot numi al meu, un bărbat care m-a venerat din prima clipă în care ne-am întâlnit, un bărbat care m-a scos din viața mea grea și m-a introdus în eleganța vieții lui, în conacul său în stil spaniol cu vedere la ocean, într-o lume în care nu trebuia să-mi fac griji pentru următoarea masă. A fost ca într-unul dintre romanele de dragoste pe care una dintre mamele mele adoptive obișnuia să mi le citească cu sutele. Nu am crezut niciodată că așa ceva s-ar putea întâmpla în viața reală.

Mi-am aprins o altă țigară. Inspir, expir cu putere, privesc cum fumul albastru se ridică într-un nor spre lună.

De fapt, nu am venit în California pentru Augustus. Am venit să o gădesc pe Meadow.

Cartea ei mi-a schimbat traiectoria vieții. Știam că vreau să scriu și mă specializasem în studii de gen la Universitatea din Pennsylvania, cu o bursă completă. Am fost o studentă bună – una dintre cele mai bune – și nu pentru că cineva m-a ajutat prea mult, ci pentru că am muncit din greu. La sfârșitul primului an de facultate, încercam să-mi dau seama ce vreau să fac.

Am găsit cartea lui Meadow din pură întâmplare, rătăcind printre rafturile cu memorii și istorii gastronomice dintr-o librărie preferată din apropierea campusului, *House of Our Own Books*.

Până atunci citisem toți clasicii din domeniul gastronomiei, bineînțeles. La un curs de literatură, am citit-o pe M.F.K. Fisher și mi-au plăcut foarte mult povestirile ei bogate și clare despre mâncare. Găsisem blogul original arhivat al lui Julie Powell despre experimentul ei de un an de zile, în care a gătit fiecare rețetă din prima carte de bucate a Juliei Child și am fost complet cucerită. Scrisul ei era mai tăios decât al lui Fisher, dar și mai pământesc. L-am descoperit pe Bourdain, m-am îndrăgostit de abordarea sa luxuriantă a vieții și am plâns timp de trei zile când s-a sinucis.

I-am citit pe toți. Și apoi am găsit-o pe Meadow Beauvais. Fusese o zi teribilă. Am depus toate eforturile în încercarea de a obține un stagiu la o editură pe care mi-o doream cu disperare. Vineri, am aflat că îl pierdusem în favoarea unuia dintre prinții universului care populau regatul aurit în care încercam să pătrund.

Încă mai trebuia să merg la serviciu la ora cinci și să servesc cocktailuri pentru alți prinți care îmi dădeau bacșișuri

și flirtau agresiv, dar era încă prea devreme să mă prezint la muncă și am pierdut puțin timpul în librăria din apropierea barului. Librăriile pot rezolva orice problemă, cel puțin pentru o vreme. Era umed și prea cald înăuntru, luminile strălucitoare contrastau cu fondul zilei cenușii, și totul mirosea a hârtie și a lipici și a praf și a oameni și a lână umedă și a cafea care fierbea undeva. Numai acest loc al minunilor mă putea liniști.

Cartea lui Meadow se afla pe un raft lângă cărțile de bucate, iar aici nu era locul potrivit pentru ea. Nu era o carte de bucate. Era o carte de memorii.

Văzusem și înaintea cartea „*Between Peaches and Pork: A Celebration of Sustainable and Festive Food*”\*. Coperta este roșie ca o roșie pentru a se potrivi cu bluza țărănească cu mâneci scurte pe care o poartă Meadow în fotografia în care zâmbește la aparatul foto, cu un coș plat și enorm de ierburi ținut în echilibru pe șold. Este uluitor de frumoasă, desigur, cu acel păr lung și ondulat de culoare roșie și cu ochii mari și palizi, iar fotograficul a oferit privitorului doar o frântură din decolteu, lăsând să se întrevadă sânii voluptuoși care se potrivesc cu buzele ei suculente și cu invitația din ochii ei. Ține un măr în mâna liberă.

Nu poți să nu te îndrăgostești de ea, sau poate că îți dorești să-ți odihnești capul pe pieptul ei și să o lași să-ți cânte până adormi. Demetra supremă, mama tuturor. Bineînțeles că eu, fiica fără mamă, am fost atrasă de ea. Cum aș putea să mă abțin? Și chiar în timp ce îmi intelectualizam dorința, ușor jenată de nevoia mea persistentă, acea fetiță orfană a luat cartea.

---

\* Între piersici și carne de porc: O celebrare a mâncării sustenabile și festive (în limba engleză, în original)

*Peaches and Pork*. Titlul cărții, numele restaurantului. Povestea unei căsnicii. Cine ar putea să nu se îndrăgostească puțin de Augustus, de felul în care ea a scris despre el, de felul în care el a iubit-o?

Căsnicia lor a eșuat când am ajuns eu în Santa Barbara, atât cât se poate spune că o căsnicie eșuează după douăzeci de ani. Are importanță doar dacă durează o veșnicie? Adică, aș fi destul de fericită cu douăzeci de ani de aproape orice.

În orice caz. Inspir mai mult fum acru. Meadow. M-am îndrăgostit de imaginea ei, de cuvintele ei, de felul ei amuzant de a scrie. M-am conectat cu ea atât de profund, simțind că mă cunoștea cumva, că dacă ne-am fi întâlnit, am fi fost prietene.

Cartea m-a trezit. Dacă clubul băieților nu mă lăsa să intru, îmi voi croi propriul drum. Mi-am schimbat direcția de interes, scriind despre femei și mâncare, și am reușit să obțin un loc la școala de absolvenți de la Harvard. În mintea mea, mă gândisem mereu să o interviewez pe Meadow, alături de alte femei bucătar, în special să îi adresez întrebări despre modul în care au influențat lumea dominată de bărbați din domeniul gastronomic.

Mi-a luat ceva timp să termin programul de absolvire, să lucrez în același timp ca să mă întrețin, dar și să urmez cursurile. Eram epuizată de toată situația, întrebându-mă de ce nu-mi găseam un loc de muncă potrivit și nu mă apucam de treabă, când Meadow a apărut din nou în vizorul meu. A fost numită unul dintre cei mai importanți influenceri culinari din țară, iar Padma a invitat-o să fie co-prezentatoarea unui episod al emisiunii sale de televiziune, unul care prezenta bucătăria californiană.

Am devenit obsedată de interviurile cu ea. Cel puțin așa am spus în e-mailul meu de aplicare, pe care l-am trimis cu grijă la *Peaches and Pork*. Ceea ce îmi doream cu adevărat era ca ea să... nu știu. Să mă adopte.

Ei bine, nu chiar așa, dar dacă e să fiu sinceră, foarte sinceră, asta îmi doream. Am vrut ca lumina din zâmbetul ei să mă încălzească. Am vrut să fiu ea.

În plus, are un soi de mister.

S-au scris multe despre Augustus, cu personalitatea sa debordantă și farmecul său deosebit. După părerea mea, el a fost mult mai puțin interesant decât Meadow, ale cărei origini au fost umbrite și deloc lămurite. Unde a crescut? De ce se știau atât de puține lucruri despre primii ei ani de viață? În lectura mea, ea părea să fi propulsat restaurantul *Peaches and Pork* spre succes, ea era femeia din spatele tronului, ca să zic așa. Am avut gânduri nobile și puternice de a o ridica la rangul de regină. Împărăteasă, poate.

Meadow se afla în Australia când am luat legătura cu ea, așa că e-mailul meu a fost citit de Augustus, care m-a invitat să vizitez restaurantul.

Așa se face că, într-o zi toridă și fără pic de vânt din septembrie, când amenințarea unui incendiu atârna ca un pumnal pe fundalul strălucitor al cerului, am parcat mașina închiriată în parcarea de la *Peaches and Pork* și am coborât, dezlipindu-mi bluza de pe spatele transpirat. Îmi lăsasem părul desfăcut, dar acum regretam această decizie. Mai bine niște urechi care să iasă în evidență, decât să mă îmbib de sudoare pe gât.

Prea târziu. Am încuiat mașina și m-am apropiat de ușa din față a restaurantului. În plină zi, se vedea cum timpul își lăsase urmele asupra restaurantului, în fațada de lemn



îmbătrânită de ocean și în fontul învechit de pe firmă. Nimic din toate astea nu conta, desigur, pentru că toate ferestrele și terasele dădeau spre ocean, plaja fiind puțin populată într-o zi de marți.

Citiseam multe despre Augustus și se vorbea mult despre carisma sa. Pe atunci avea deja 60 de ani, era cu mulți ani mai în vârstă decât mine, iar această întâlnire nu era decât o formalitate, o oprire în drumul meu spre Meadow.

Restaurantul nu era deschis decât pentru cină în timpul săptămânii, iar eu a trebuit să clipesc în întunericul din jur când am intrat, împingându-mi ochelarii de soare pe cap pentru a-mi ține părul în loc. Aerul dinăuntru era răcoros și mirosea a margarita și a ceapă sotată. Muzica răsuna de undeva din spate.

— Alo? E cineva? am strigat eu, așteptând în sufragerie un minut.

Învățasem pe pielea mea că unii bucătari erau foarte pretențioși cu privire la străinii care intrau în bucătăria lor, așa că m-am ferit să forțez ușile către sanctuarul interior.

Muzica era ceva cu aromă de blues. Am auzit cum cineva toca ceva, toca rapid, și sfârșitul a ceva ce era aruncat într-o tigaie fierbinte. Un bărbat cânta. Poate că nu era blues. Nu eram atât de familiarizată cu el, dar o versiune a poveștii lui Beauvais spunea că ar fi fost născut și crescut în New Orleans. Existau mai multe povești despre el, de fapt, între care părea să jongleze în voie – copilăria din New Orleans, anii petrecuți în Montreal, verișorii din Franța. Părea un iluzionist, inventând lucruri care să se potrivească oricui îi puneam întrebările.

Nu m-am gândit prea mult la el, ca să fiu sinceră, înainte de a împinge în cele din urmă ușa de la bucătărie.

Stătea în fața unei tejghele lungi din inox, tăind ceva care necesita un oarecare efort, efort care îi dezvăluia tendoanele bicepsilor și umerilor sub un tricou alb subțire care îi îmbrățișa pieptul și abdomenul neted și care scotea în evidență talia unui bărbat mult mai tânăr. M-a frapat eleganța corpului său, forma fizică. Pielea lui era de o culoare pământiu-roșiatică, un contrast cald cu tricoul alb iar mâinile lui erau neașteptat de convingătoare.

S-a oprit când am intrat, și și-a ridicat capul. Fotografiile nu-i făcuseră dreptate. Deloc.

— Bună ziua, a spus el. Tu trebuie să fii Norah.

Avea un ușor accent, vag franțuzesc. Vocea însăși era remarcabil de profundă. Muzicală.

Și-a șters mâinile pe șortul legat în jurul taliei și a dat ocol tejghelei. Era înalt, lucru pe care îl știam, dar să vezi pe cineva de un metru nouăzeci în persoană este cu adevărat ceva remarcabil, iar el se mișca cu un fel de ușurință lejeră care a stârnit lucruri în tot felul de locuri din corpul meu. Mi-a înghițit mâna întinsă cu ambele palme, iar eu am privit în sus la chipul care arăta într-adevăr semnele trecerii anilor, dar numai în cel mai ingenios mod posibil – riduri de soare la colțurile ochilor, o încrețire a sprâncenelor, bucle albe care se contopeau cu negrul din barbă și, bineînțeles, celebrul păr, bogat și ondulat.

Aura lui m-a cuprins, m-a sedus în câteva secunde. S-a uitat în jos, direct în ochii mei, ca și cum aș fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, și ne-am privit unul pe altul timp de un minut întreg, în tăcere.

— Ne-am mai întâlnit cumva? m-a întrebat el în liniște. Simt că ar trebui să-mi amintesc.

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus, simțindu-i mâinile lui fierbinți în jurul meu.

Mirosea a ciocolată și coriandru, a ceva atât de apetisant de păcătos încât aș fi gustat din el indiferent de preț.

Am uitat complet de Meadow.

Asta, după cum s-a dovedit, a fost o greșeală.

## Capitolul 3

### Maya

Cu două săptămâni înainte de ieșirea mea programată de la dezintoxicare, terapeutul meu mă cheamă în biroul ei. Am cerut în repetate rânduri un terapeut de sex masculin, dar m-au obligat să rămân cu terapeuți femei, deoarece, evident, am niște probleme cu bărbații, la care trebuie să lucrez. La început am încercat să opun rezistență, dar era ca și cum ți-ai ține zidurile ridicate împotriva doamnei Claus. Are un nas mic, ochelari cu ramă rotundă, iar părul, care este în întregime alb, este tuns băiețește. Ai putea scăpa cu gândul că e o persoană care se lasă înduplecată, dar în spatele acelor ochelari se află niște ochi la fel de iscoditori și de un albastru oțelit ca ai lui Paul Hollywood.

— Ce mai faci, Maya? întrebă ea, așezându-se pe scaunul ei, un scaun cu spătar din catifea roșie pe care îl doresc cu ardoare și pe care l-am trecut pe lista mea.

Încolăcită în scaunul spațios și supraaglomerat de perne, în care m-am simțit atât de confortabil în ultimele unsprezece săptămâni, sunt destul de sigură că îmi va dezvălui mai multe detalii despre problemele mele legale, care au fost puse în așteptare cât timp am stat aici.

— Ce s-a întâmplat? Întreb eu, încrucișându-mi brațele aproape fără să mă gândesc, apoi le desfac intenționat. Mă duc la închisoare până la urmă?

— Nu, spune ea cu fermitate, dar ceva din felul în care îți ridică ochii mă face să-mi dau seama că veștile ei sunt mai rele decât închisoarea. Își încrucișează mâinile în fața ei. Un inel de ametist strălucește, în aceeași culoare cu silueta unui arbore de jacaranda din spatele ei, atârnat pe perete. Am niște vești proaste.

Un val de teroare îmi urcă prin esofag și, pentru o secundă, toate chipurile pe care le iubesc mi se derulează în fața ochilor.

— Ce?

— Tatăl tău a murit.

— Tatăl meu?

Mă uit la ea. Tatăl meu este cea mai robustă și mai vie persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Cum?

— Medicii cred că a făcut un atac de cord.

Las să îmi scape un sforăit.

— Asta e culmea, din moment ce a divorțat de toate femeile prea repede ca să lase în urmă vreo văduvă. Ea nu spune nimic, iar eu îmi ascund capul, uitându-mă la degetele împletite în poală. Scuze – eram sarcastică.

— Bună observație. Ce se ascunde în spatele lui?

Trag aer în piept și mă uit spre ferestre. Frunzele de un verde palid formează un model de lumină și umbră pe geam.

— O amorțelă, spun, și mă împing mai adânc în fotoliu. Nu e ca și cum am fi avut o relație.

— Mmm. Și totuși el a plătit taxele uriașe pentru șederea ta aici.

Ridic din umeri.

— Vinovăție.

— Poate.

O durere neașteptată îmi străpunge stomacul.

— Abia așteptam să mă cert cu el. Ea dă din cap. Mă gândesc la râsul lui, la sunetul puternic, și la cât de mult îl adoram când eram copil. Nu-l voi mai vedea niciodată.

— Nu.

Undeva în corpul meu trebuie să existe o durere, dar chiar în această secundă nu o găsesc. Îmi țin brațele peste burtă și aștept.

— Mai e ceva?

Ea scutură ușor din cap.

— Vrei să rămâi la dezintoxicare sau să ieși și să fii cu familia ta?

— Oh.

Mă uit la mâinile mele. Sunt atât de curate, spre deosebire de zilele în care lucram cu pământ, struguri și vin.

— Nu știu.

— Cum te simți în legătură cu abținerea ta?

La reabilitare mă simt în siguranță. Aici sunt protejată de tentații, de emoții puternice, de tot ceea ce mă poate face să derapez. Îmi vine în minte chipul lui Meadow. Va fi greu pentru ea. Mă gândesc la sora mea. Va fi și mai greu pentru ea.

— Destul de bine, cred eu. Mama mea vitregă și sora mea vor avea nevoie de mine.

Ea dă din cap. Mă privește încă un minut.

— Dacă vei merge la nouăzeci de întâlniri în nouăzeci de zile, voi semna acordul de externare.

Asta sună ca o promisiune a unei posibile siguranțe.

— Bine.

Mergând încet înapoi spre camera mea, aștept ca emoția să izvorască din mine, să se ridice, să-mi umple corpul.  
Dar nu se întâmplă nimic.